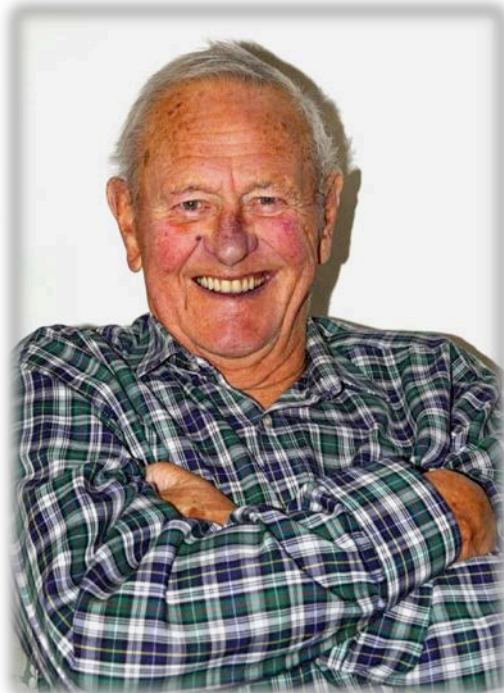

Terug in de tijd met Henk van Asselt

Henk van Asselt is met zijn 89 jaren het oudste en langste lid van de vereniging. Met hem haal ik wat herinneringen op over de WSV De Vecht, hoewel het Henk soms moeite kost om alles in het juiste perspectief te zetten. “Man, je maakt het me wel moeilijk. Ik moet af en toe wel heel diep nadenken. ’t Gaat niet helemaal lekker met de volgorde geloof ik”, zal Henk een aantal keren tijdens ons gesprek zeggen. Met die woorden in het achterhoofd moet dit verhaal worden gelezen.

Vier jaar na de geboorte van Henk van Asselt in 1929 werd Watersportvereniging De Vecht opgericht. Op 5 april 1933 werd de droom van een groepje vrienden een feit. Gerard van Zanten, Jan v.d. Made, Hennie Moolhuizen, Cor van Slooten, Piet Vreeswijk en Piet de Groot stonden aan de wieg van deze nu bloeiende vereniging. De jongens hadden allemaal een kano en bezeten door het plezier op het water werd het idee geboren om een vereniging op te richten. Hulp werd ingeroepen van makelaar en tevens voorzitter van de Weesper Middenstandsvereniging, de heer Schagen. Hij was de man die precies wist wat er nodig was om een vereniging op te richten. In 1933 kregen ze een plek voor een watersportvereniging toegewezen: een houten vlot in de Vecht waar nu restaurant De Schalkse is. Er lagen een aantal kano's en twee andere bootjes. Dat was de eerste echte 'haven' van de WSV. De behoefte aan een permanente plek was groot en nog in het jaar van oprichting wist de heer Schagen Rijk en gemeente ertoe te bewegen akkoord te gaan met het toewijzen van de oude Defensieschans aan de Hoogstraat. Het terrein werd gepacht van de genie, eigenaar van de Rooseboomschans. De huur die jaarlijks aan Defensie moest worden overgemaakt bedroeg 75 gulden. Door intensieve zelfwerkzaamheid door de jaren heen kon de haven uitgebreid worden tot wat het nu is.

Ledenadministratie

Henk van Asselt werd volgens eigen zeggen al op 8-jarige leeftijd lid van de vereniging, want in een clubblad uit 1937 staat hij al prominent op het omslag. Omdat de nog jonge vereniging zijn administratie niet op orde had, kon over de aanmelding van de jeugdleden niets worden teruggevonden. Vele jaren later besloot het bestuur dat Henk en enkele andere jongens officieel in 1954 lid waren geworden van de vereniging. Henk was toen 25 jaar. Hij kan er nu om lachen, want hoe het ook zij, Henk heeft alle kleuren speldjes al ontvangen en hij is op dit moment het oudste lid van de vereniging

Kanohaven

Vader Van Asselt, gemeente-ambtenaar, was als adviseur nauw betrokken bij de oprichting van de vereniging. In het eerste bestuur waren het dan ook 'de hulptroepen' die een plek in het bestuur innamen. De heer Schagen als voorzitter en de heer Van Asselt als commissaris. Geen wonder dat kleine Henkie de watersport met de paplepel kreeg ingegoten.

De watersportvereniging begon als kanohaven en de handel in kano's was lucratief. Vader Pieter van Asselt kocht op enig moment bij een openbare verkoop van de failliete uitspanning Bethlehem 20 kano's en wist ze in een mum van tijd met een bescheiden winstje te verkopen. Motorboten waren er nog maar weinig. In die tijd waren het voornamelijk de notabelen van de stad, zoals de familie Hamstra, die zich een motorjacht konden veroorloven. Na de oorlog, toen het economisch ietsje beter ging, konden meer mensen een motorboot kopen of ze maakten hem zelf.

“De BM'ers waren in die tijd populair, want dat was een redelijk gemakkelijk te bouwen boot. Bij Jaap Verhoef in de Gasthuissteeg, bij Lucas Knol in de huidige Synagoge, bij Jan van Asselt in de Zandstraat en op andere plekken in Weesp werden allemaal BM'ers gebouwd. In de Sleutelsteeg

werden in een kleine ruimte twee Valken gebouwd. Je begrijpt niet hoe ze die boten uiteindelijk naar buiten hebben gekregen. Er zullen heel wat bedrijven zijn geweest die destijds tevergeefs naar hun net ingekochte planken en balkjes hebben gezocht. Na de zeilboten kwamen er van lieverlee steeds meer motorboten bij. Vader Pieter van Asselt, Kors Breier, Anton Hardonk, Jaap Verhoef en enkele anderen waren de gelukkigen die zich in die tijd een motorboot konden permitteren”.

Vrijbouter

Als jonge jongen had Henk een 12-voets Jol en een kano. Zijn eerste echte boot was een Vrijbouter, de Stardust, een 6 meter lange, slanke zeilboot. Het was een cadeau van zijn moeder toen Henk 17 jaar werd. “We gingen met een aantal jongens altijd naar Loosdrecht. De vereniging had toen in Loosdrecht een ‘home’ op de 1e plas, De Bijenkorf. Dat heet nu ‘De Veilige Haven’. De vereniging heeft in het begin op Loosdrecht altijd voor een paar weken eilanden gehuurd van de heer Lammen. Die meneer Lammen adviseerde ons om het stuk land van hem te kopen. Ik hoor hem nog zeggen ‘Voor 5 cent de meter mag je het hebben’. Die koop is nooit doorgegaan, want de vereniging had op dat moment het geld niet. Nadat de oorlog was uitgebroken kwam er van het kopen van een eiland helemaal niets meer”.

Bestuursfuncties

De eerste functie van Henk bij de vereniging was het ophalen van geld voor de winterberging. De kosten daarvoor waren 20 gulden per jaar en dat mocht in vier gedeelten betaald worden. “Ik was toen een jaar of 18 en liep me dus wezenloos om dat geld bij de leden los te krijgen. Omdat het in die tijd voor veel mensen nog geen vetpot was hielden ze zich vaak niet thuis en kon ik opnieuw een ronde maken. Het kwitantieblok heb ik nog altijd hier. Daarnaast hielp ik als jonge jongen met een grote schep mee om de schoeiing bij de haven aan te brengen. Er is toen heel wat werk verzet door de leden”.

Nadat Henk van jongen naar man was gegroeid, vervulde hij ook diverse bestuursfuncties. “Ik ben een jaar of 6 secretaris geweest. Ik ben er uitgestapt omdat ik het destijds met de koers niet eens was. In iedere vereniging zijn er wel eens problemen en zijn er altijd ego’s die het beter weten. Ik kon me daar op dat moment niet bij neerleggen en ben, overigens zonder onenigheid, gestopt. Later ben ik nog een jaar of 3 voorzitter geweest en ik heb zo’n 20 jaar in de feestcommissie gezeten. Wil en ik maakten bij feestelijke gelegenheden altijd een passend lied”.

Beenakker

Terug naar de Vrijbouter van Henk. Na een jaar of 10 liet hij het oog vallen op een andere boot. Een houten sloep van 9 meter met Chevrolet-motor werd het nieuwe speeltje van de Henk en Wil van Asselt. Die kochten ze van Pieter Procee, destijds bakker op de Nieuwstraat. Een paar jaar later raakte Wil in verwachting van Doret. De sloep werd ingeruild voor een tent, want kamperen was, zo werd gezegd, ideaal met een kind. Nou, dat heeft twee jaar geduurd. De tent ging de deur uit en er kwam een motorboot voor in de plaats. Het was een varende woonboot zonder naam. Na een paar jaar maakte deze boot plaats voor een Beenakker, gekocht bij bootbouwer Beenakker in Kinderdijk voor 2.200,- gulden. Inmiddels was Wil ook bevallen van Lida, de tweede dochter, en met de twee peuters voorin toog de familie Van Asselt met de nieuwe boot naar Loosdrecht. “We hebben heel veel plezier gehad van die boot, maar toen het derde kind kwam hebben we die boot moeten verkopen. Op advies van Jil Verhoog, slager op het Kleine Plein, boden we de boot te koop aan voor 7.800,- harde guldens. We hadden nooit gedacht dat we er zoveel voor zouden krijgen, maar twee dagen nadat de advertentie in de krant verscheen kwam er een koper en die legde zonder blikken of blozen dat bedrag op tafel. Spekkoper waren we”.

Mijmerend over de tijd van vroeger herinnert Henk zich dat een grote BM van mahoniehout met tuig en alles er op en aan in die tijd 600 gulden kostte. Een eveneens prachtige BM van grenenhout kostte 450 gulden. Kom daar nu nog maar eens om...

Het fotoalbum komt tevoorschijn en allemaal foto’s van boten vliegen over tafel. Een foto van een Flits komt voorbij. Henk: “Dat was een bij de vereniging zelfgebouwd zeilbootje. In de jaren ’60 werden er door de leden 8 gebouwd: Sneeuw witje en de 7 dwergen. Ik geloof dat wij de Dopey overnamen van een van de bouwers. Ook onze dochter Doret leerde daarin zeilen...”.

Met trots worden verder foto’s getoond van een prachtig salonbootje van de ouders van Henk, de kano’s uit het begin van de vereniging, visbakkende leden op het eiland, de Vrijbouter die eigenlijk geen Vrijbouter was en de aanbouw en opening van de T-steiger door oud-burgemeester Kooiman.

Steigers

Als de foto van de T-steiger wordt bekeken, vertelt Henk dat een aantal steigers is vernoemd naar ereleden: Pouw, Van den Hazel, Van Zanten en Langerhorst. Verder is er ook nog een De Ploegsteiger. Een voormalige werkploeg, die onder andere deze steiger heeft aangelegd, heeft de steiger naar de gehele ploeg vernoemd. Alle steigers zijn gemarkeerd met een ingegraveerde koperen plaat. Andere ereleden met grote verdiensten zijn Cor van Slooten (één van de oprichters) en Karel Jonges. Samen met zijn vrouw Bregje was Karel Jonges de havenmeester en beheerder van de Toko. Ze werden wel de vader en moeder van de haven genoemd.

Albert van den Hazel was overigens de eerste havenmeester. "Hij was WSV De Vecht in hart en nieren". Omdat er op de haven kennelijk wat ongewenste 'logeerpartijen' werden gehouden van niet-lid zijnde dames en heren, moest er enig toezicht worden gehouden. In de bestuursvergadering van 3 juli 1938 werd de heer Van den Hazel officieel tot havenmeester (politie-agent) benoemd en kreeg hij de bevoegdheid om namens het bestuur op te treden.

Zolderschuit

In 1968, het jaar dat Weesp op zijn kop stond vanwege de grootste brand uit haar geschiedenis, kochten Henk en Wil de Lido. Een in Zaandam gebouwde casco boot die in één winter door Henk zelf vaarklaar werd afgebouwd. Na dit leuke bootje kwam er een speedbootje, de Albatross ("met dubbel s"), een Grupstra Jol, vier keer een Vrijheid, een Flits, een BM en een mooie Doerak met de naam Berend Botje. In 1987 werd afscheid genomen van de Doerak. Een stalen 'Zolderschuitje', de Stranger, werd in 1988 de nieuwe aanwinst van Henk en Wil. Op de vraag wat een Zolderschuitje is, begint Henk te tekenen. Een nieuwe Picasso openbaart zich. De waardering neemt alleen maar toe als hij zegt dat het slechts provisorisch getekend is.

Na enig doorzetten en verschuiven van de bril herken ik een boot met voor- en achterkant en Henk vertelt erbij dat de boot 10,80 m lang en 3,40 m breed was. "Ik heb nog steeds de meetbrief van de boot", vertelt Henk. Het interieur werd afgebouwd bij een timmerwerkplaats in Weesp en dat nam ruim een jaar in beslag. Deze boot hebben Henk en Wil nog steeds, evenals het sloepje, de Garnaal, die op Loosdrecht dienst doet als pontje tussen de vaste wal en de woonboot van Henk en Wil. Al met al zo'n 15 boten waarmee kortere of langere tijd, maar altijd met veel plezier, is gevaren.

Eiland Loosdrecht

Ver na de oorlog, zo rond 1971/1972, werd er een eiland op Loosdrecht gekocht. Doortje van den Hazel ("Een gouden kracht voor de vereniging") las in de krant dat er in Loosdrecht voor ruim 12.000 gulden een eiland werd aangeboden. De vereniging is daar toen adequaat op ingesprongen. Henk: "Er werd met spoed een ledenvergadering gehouden en Cor Langerhorst presenteerde daar drie plannen. De leden waren enthousiast en de financiën kwamen rond door het uitgeven van obligaties. Er liepen een paar mannen rond die wel wat te besteden hadden en die kochten flink wat van die certificaten. Het bedrag was heel snel binnen en die obligaties zijn in de loop der jaren bijna allemaal afgelost. Bijna, want er waren ook mensen die een aardig centje hebben laten zitten. De vereniging is deze weldoeners veel dank verschuldigd. Uiteindelijk kocht de vereniging twee eilanden op Loosdrecht. Het eerste stuk, het westereiland, had de vereniging al een tijdje in bezit. Ik weet niet meer van wie we dat gekocht hebben. Het tweede eiland kochten we van de toenmalige eigenaresse mevrouw Dros, weduwe van een Loosdrechtse visser. Later is er één eiland van gemaakt, maar het heeft nog steeds twee kadastrumnummers. Uiteindelijk zijn Henk Verschuur en ik bij de notaris in Hilversum geweest om de koop te beklinden. Het eiland werd feestelijk in gebruik genomen en ook Neptunus en zijn helpers brachten een bezoek".

Woonboot

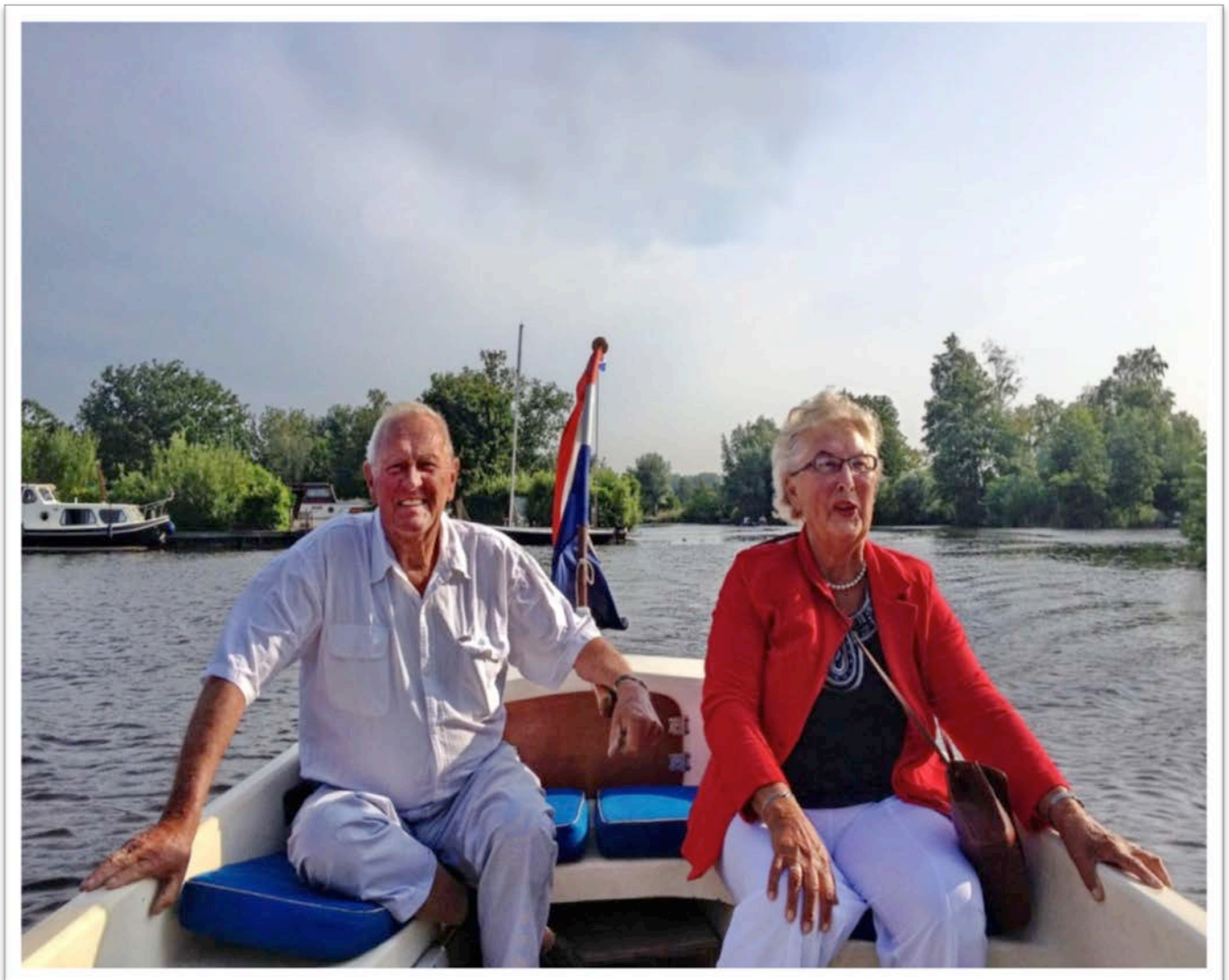
Henk vertelt dat hij sinds 1988 een woonboot heeft die bij zijn privé-eiland op Loosdrecht ligt. “Die woonboot hebben we dus al dertig jaar en het sloepje waar we nu nog in varen is ook al dertig jaar oud. Op een zwarte plaat onder het voordek heb ik de datum van aanschaf geschilderd: 8-8-88. Met het sloepje varen we heen en weer van de vaste wal naar het eiland”.

Actief gevaren wordt er niet meer. Wil heeft te veel last van haar benen om nog in en uit de boot te komen. De woonboot ligt 's winters in de haven bij de vereniging omdat hij in de winter niet bij het eiland mag liggen. In het voorjaar gaat hij weer naar Loosdrecht.

”We hebben een eiland, met als één van de weinigen een vergunning. Dat eiland ligt ongeveer 200 meter bij het eiland van WSV De Vecht vandaan. Hoewel het feitelijk geen eigendom is, we betalen erfpacht aan een projectontwikkelaar, voelt het wel zo. We hebben we al dertig jaar een vergunning. Die gaat straks over naar de kinderen. In de zomer wonen we op onze boot die daar ligt. Hij is 10.80 meter lang. In het afgelopen jaar zijn we er maar twee keer een nacht geweest. Ik denk dat we daar niet meer naar toe kunnen. Het sloepje, de Garnaal, waarmee we heen en weer varen wiebelt te veel en op het eiland kan Wil niet met de rollator lopen, want daarvoor is het niet vlak genoeg. Het is voor Wil en mij helaas einde oefening”.

Werkzame leven

Inmiddels is ook Wil aangeschoven aan de gesprekstafel. De oude verhalen, waaruit vooral veel plezier doorklinkt, vliegen over de tafel. Uit deze mooie herinneringen blijkt ondubbelzinnig hoe waardevol de vereniging voor dit echtpaar is geweest. De boekenkast staat vol met fotoalbums, clubbladen en jubileumuitgaven. De foto's met boten, plezier op Loosdrecht en hardwerkende leden hebben de overhand.

De opbouw van de vereniging na de oorlog komt aan de orde en Henk mijmert nog even na over die periode met de woorden: “Ongelooflijk wat er toch altijd weer tot stand werd gebracht. Een vereniging, zelfs zonder centen, is een rijke zaak. We kunnen gerust stellen dat de vereniging een grote rol heeft gespeeld in ons leven”.

En dan rolt ook nog even het arbeidzame leven van Henk over tafel. Daarover kan hij redelijk kort zijn: hij heeft zijn hele leven bij het Franse automerk Renault gewerkt. Na zijn opleiding aan de IVA in Driebergen, een toenmalige HTS voor autotechniek, begon hij direct bij Renault. Eerst zo'n 16 jaar bij de grossierderij onderdelen in de Rijnstraat, daarna 9 jaar als zaalchef bij dealer Johnny Swaab aan de Polderweg en tenslotte zo'n 20 jaar bij Renault Nederland aan de Wibautstraat. Henk was 63 jaar toen hij met pensioen ging en geniet nu al 26 jaar van zijn vrije tijd.

Hoogtepunten vereniging

Als we terugkijken op hoogtepunten van de vereniging, zoals Henk die beleefd heeft, noemt hij het kopen van het eiland op Loosdrecht. Deze gebeurtenis staat hoog op zijn lijstje. Andere hoogtepunten die Henk te binnen schieten zijn de bouw en de feestelijke opening van de Toko in 1949, de bouw van de loods van de winterberging, die in 1953 werd afgerond en waar de gemeente zeer positief aan heeft meegewerkt, het verschijnen van het Vechtnieuws in 1955 (toen nog maandblad!!) en het slaan van een nieuwe schoeiing in de haven in 1954. Van recentere datum is het 75-jarig bestaan van de vereniging in 2008. Ook daar bewaart Henk hele goede herinneringen aan. Zonder anderen te kort te doen wil Henk toch een paar personen noemen die in zijn ogen erg belangrijk zijn geweest voor de vereniging. “In de eerste plaats is dat Cor Langerhorst, die 32 jaar lang in het bestuur heeft gezeten als voorzitter en secretaris. In het maandblad verzorgde hij altijd de rubriek 't Spionnetje'. Erg leuk om te lezen. Ook Bertus van den Hazel, zijn vrouw Door en Gerard van Zanten, 27 jaar lang voorzitter, hebben heel veel voor de vereniging betekend. Van onschatbare waarde voor de vereniging is ook Jan Renzenbrink. Hij heeft het Jeugdzeilplan opgezet en is voorzitter geweest. De huidige Toko en nu de uitbreiding van de Toko, allemaal het werk van Jan Renzenbrink. Ik weet zeker dat ik een aantal noeste werkers vergeet te noemen. Ze moeten het me maar niet kwalijk nemen. Er waren en er zijn nog steeds veel leden met een enorme inzet die stuk voor stuk heel veel werk voor de vereniging hebben verzet. Hulde aan al deze vrijwilligers”.

Saamhorigheid en vriendschappen

“Vanaf mijn 14e jaar is er bijna geen dag voorbij gegaan dat ik niet op de haven was. Nu is het wat minder, maar vroeger zat ik er iedere dag. In het verleden heb ik er veel plezier aan beleefd om met gelijkgestemden de vereniging op te bouwen. Er was saamhorigheid en we werkten allemaal met hetzelfde doel aan de opbouw van de vereniging. Vanzelfsprekend stond de hobby voor de watersport en de passie voor bootjes voorop, maar de vereniging is verweven met mijn leven. Wil en ik hebben er veel vriendschappen aan over gehouden. Helaas, maar dat brengt de leeftijd met zich mee, zijn er al een aantal van overleden. Maar al met al heeft de WSV De Vecht een belangrijk en plezierig deel van het leven van Wil en mij uitgemaakt”.

John van der Pas

Een paar boten
van Henk en Wil

Doerak Berend Botje

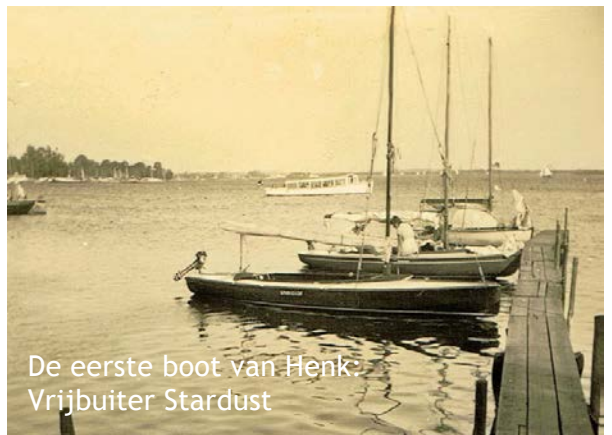
Beenakker

Lido

Boot zonder naam (BZN)

De eerste boot van Henk:
Vrijbuiters Stardust